

førlige, tør man i det hele taget sige, at der ikke er nogen Grund til at opholde sig synderligt ved dem.

Taget man nu som et samlet Hele Udviklingen, som den er foregaaet siden Kronens stærke Stigning, og ser man paa, hvorledes Muligheden for Balance paa Statsbudgettet har stillet sig, alt efter som Kronen steg, saa tror jeg, man har Lov til at sige, at Kronens Stigning i og for sig ikke har medført Muligheden for Skattenedsættelse. Naturligvis har Kronestigningen bevirket, at visse Udgiftposter i høj Grad er blevet formindsket, saasom ikke mindst Forrentning af de udenlandske Laan. Kronens Stigning har yderligere bevirket, at Pristallet er gaaet ned, og dette har igen bevirket, at Lønningsudgifterne i høj Grad er formindsket, altsaa to Forhold, der tilsammen automatisk har virket til at forbedre Balancen og altsaa for saa vidt har virket til automatisk at muliggøre en Skattenedsættelse. Men samtidig med denne gode Virkning af Kronens Stigning er i Løbet af den Tid, der er gaaet, Indtægterne for Staten gaaet tilsvarende ned, dels for Skatter — det er dog endnu ikke saa meget —, men i forholdsvis særlig høj Grad for Statsbanerne. Men som et samlet Hele maa man altsaa hævde, at Udviklingen, som den hidtil er foregaaet, efter at Kronen har taget Part opad, ikke berettiger til den Antagelse, at Skatterne af sig selv vil gaa ned.

Ikke desto mindre er der jo ude i Befolkningen et stærkt Krav om — og det er ikke uforstaaeligt —, at Skatterne maa og skal ned, saaledes som Situationen har udviklet sig. Skal da Skatterne ned, kan der være to Hovedveje at gaa. Man kan opgive Kravet om, at der skal være Balance paa Statens Driftsbudget, og gør man dette, er det for saa vidt saare nemt at faa Skatterne ned. For at gaa den Vej har dog vist ingen udtalt sig. Jeg har til Tider ment at maatte antage, at det radikale Parti ikke har været utilbøjeligt til i alt Fald for en kortere Tid at gaa den Vej; men efter de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Rode fremsatte i Gaar, hvori han stærkt understregede, at det, det kom an paa, var den samlede Balance, maa jeg antage, at man i den Udtalelse kan lægge, at ej heller dette Parti ønsker at skabe en Skattelettelse ved Stiftelse af Laan. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har jo afgjort udtalt sig imod at gaa til Foranstaltninger, som Budgettet ikke i sig selv kunde bære. Socialdemokratiet har gennem sin Minister udtalt det samme, og vi fra vor Side mener det heller ikke

forsvarligt at skabe Skattenedsættelser ved at gaa til Underskud paa Driftsbudgettet. Naar man desuagtet vil opretholde Kravet om Skattenedsættelser, bliver der altsaa ikke andet tilbage, end at Udgifterne maa ned. Jeg har allerede omtalt, at der i Finanslovene, dels den, som vi lever under, og dels den, hvorom der i Øjeblikket diskuteres, findes Nedskaerlinger af Tilskud for 1926—27 og 1927—28 til op mod 20 pCt., og paa dette Punkt tror jeg afgjort ikke, man i Øjeblikket med Rimelighed kan gaa videre. Skal man desuagtet have Udgifterne væsentligt ned, kan jeg ikke se rettere end, at man maa tage de tre Hovedgrupper af Udgiftposter op, nemlig Lønningsudgifterne, Socialudgifterne og Militærudgifterne. Vi ved, at det hidtil værende Flertal — et Flertal, som dog altsaa ikke eksisterer mere — til sidst snarst sagt kun var enigt paa eet Punkt, nemlig paa Spørgsmaalet Militærudgifternes Nedgang, men at man ved at skære ned paa dette Omraade alene skulde kunne naa noget, der kunde være tilfredsstillende i Retning af Skatternes Nedgang, anser jeg for ganske udelukket. Skal der naas noget virkeligt, maa man, som sagt, ogsaa tage de sociale Udgifter med, og man maa tage Lønningsudgifterne med. Overfor Lønningsudgifterne har Venstre tidligere udtalt sig for — jeg ved ikke om for en ligefrem Sletelse af Konjunkturtillæget, men i hvert Fald for en betydelig Nedsættelse deraf, og at der ad den Vej kan naas en hel Del, er givet. Vi har i Øjeblikket en Lønningsudgift paa 250 Mill. Kr.; hvis man vedtager en Lov, hvorefter disse Lønninger nedsættes med 10 pCt., er det sikkert nok, at man faar en Besparelse paa 25 Mill. Kr. Det er et meget simpelt Regnestykke, men jeg er bange for, at Følgerne af at følge et saadant Regnestykke i mange Henseender vilde blive meget uheldige, og vi fra konservativ Side vil i alt Fald ikke kunne anbefale at gaa en saadan generel Vej. Den Vej, vi maa anbefale at gaa, og som vi gentagne Gange har gjort os til Talsmand for, er Tjenestemændenes Indskrænkning i Antal, hvorigennem man maa kunne naa et godt Stykke fremad. Skal der naas noget paa det Omraade, som tager Sigte paa at skabe Mulighed for Skatternes Nedsættelse, er det altsaa min sikre Overbevisning, at man maa tage disse tre Grupper med og tage dem *alle tre med*.

Herefter er da Stillingen den, at Venstre og de Konservative, naar alt kommer til alt, paa dette Omraade vel ikke staar hinanden saa overmaade fjernt. Derimod har man